

Fluitje

Daar waar een fluitje klinkt, geen roep om spel of vreugde, maar een ijzig bevel dat de lucht splijt.

Daar waar een fluitje het signaal is van de dood, waar het einde nadert in een enkele ademtocht,

waar mensen veranderen in beesten, en beesten het lot van mensen bezegelen.

Daar waar de wereld gek is geworden.

Waar recht krom werd,

waar menselijkheid verdampte als ochtendmist.

Het geluid van een fluitje, zo klein, zo schijnbaar onschuldig,

maar doordrenkt met angst, met verlies, met een geschiedenis die nooit verstillen mag.

‘What has faded in memory must especially be remembered as a warning.’

Dachau

De stilte van de moesson

De palmbomen wuiven haar na, fluisteren zacht in de warme wind.

Afscheid van een land dat haar gevormd heeft, dat haar gebroken heeft.

Op de deining van de oceaan vaart ze van Indië naar Holland,

van tropenzon naar koude grond, waar herinneringen moeten vervagen.

Met een kind aan haar hand, een kind in haar buik en een toekomst die nog geboren moet worden,

laat ze het Indische leven achter.

Ze verbergt zich in de schaduw van een nieuwe wereld, waar haar huid verbleekt in het wit van vergetelheid.

Maar in haar hart woedt de storm nog voort, de echo van verschrikingen die nooit zijn verstomd.

En zo leeft ze en zo sterft ze.

Met een stilte die luider schreeuwt dan woorden ooit kunnen dragen.

Batavia - Holland